

Marija Jelić

Sinapse večnosti

Nulta linija

© 2026 Marija Jelić

Sva prava zadržana.

ISBN: 9798235134034

*Ovo je delo fikcije. Imena, likovi, mesta i događaji su plod mašte autorke
ili su korišćeni fiktivno.*



SADRŽAJ

R eč autora
Prolog – *Nulta linija*



DEO I – Soba u Lhasi



Poglavlje 1 – *Otac*

Poglavlje 2 – *Šta je Filip napravio*

Poglavlje 3 – *Maja vidi*

Poglavlje 4 – *Luka i zid*

Poglavlje 5 – *Filipov kraj*



DEO II – Svuda istovremeno



Poglavlje 6 – *Gardoš*

Poglavlje 7 – *Vukova cena*

Poglavlje 8 – *Mesto gde se kanali ne završavaju*

Postscriptum – *Lina – isti dan, Beograd*

Poglavlje 9 – *Mesto gde sunce pamti*



DEO III – London



Poglavlje 10 – *Povratak*

E pilog – *Novi počeci*



Sve što vreme uzme, ljubav ne može da vrati.

Sve što ljubav drži, vreme ne može da ubije.





REČ AUTORA



Treća knjiga je uvek najteža.

Nije teška zato što nema više šta da se kaže – teška je zato što je vreme da se kaže sve. Sve što je čekalo u prvoj knjizi, sve što je raslo u drugoj, sve što su likovi nosili kroz Beograd i Rim i Atinu i Tibet i London – sve to mora da nađe svoje mesto, svaki lik svoju tačku mira ili transformacije ili odlaska.

Andru i Ana su bili u meni od prvog dana. Nisu bili planirani – pojavili su se onako kako se pojavljuju likovi koji su pravi: odjednom, potpuni, sa vlastitim glasom koji se ne može falsifikovati. Andru, koji veruje u kod ali ne može da izmeri ljubav. Ana, koja je postala nešto za šta nema reči u nijednom jeziku koji smo mi izmislili.

Nisu bili sami. Luka, koji broji dane u notes-u jer neke gubitke ne možeš da nosiš drugačije nego u rukopisu. Maja, koja čita frekvencije kao što drugi čitaju lica – sa onom vrstom pažnje koja se ne uči. Vuk, koji je dvadeset i dve godine dolazio nedeljom u isti podrum i nije pitao zašto – samo je bio tu. I Filip, koji je ceo život pravio nešto veliko a propustio ono što je bilo ispred njega. Svako od njih nosio je nešto moje.

Pisanje trilogije je, naučila sam, kao gradnja kuće u kojoj nikad nisi živela – znaš šta kuća treba da ima, ali ne znaš gde će te zatajiti tek kada u nju useliš likove i vidiš gde se osećaju skućeno. Treća knjiga je bila taj zadnji sprat – ona koja mora da primi sve ostatke prethodnih i da im da prostora da dišu.

Ova trilogija je bila putovanje kroz pitanje koje me je pratilo od prvog nacрта: šta ostaje od nas kada odemo? Ne u religioznom smislu – u ljudskom. Šta je to što ne može biti izbrisano, prepisano, preuzeto?

Pronašla sam odgovor ne u tehnologiji nego u onome što tehnologija nikad neće moći da replicira: u specifičnoj frekvenciji između dvoje koji se vole. U mirisu anisa u praznoj sobi. U šest nota uspavanke koju baka peva bez reči jer je tekst odavno zaboravila ali melodija ostaje.

To ostaje. Uvek.

Hvala vam što ste bili tu od prve stranice do poslednje.

*Marija Jelić
Beograd, 2026.*

